

Sygn. akt III CSK 255/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa M. L.
przeciwko Gminie T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] – w sprawie o zapłatę – oddalił apelacje obu stron od wyroku z dnia 20 września 2013 r. Sądu Okręgowego w T..

Od wyroku Sądu drugiej instancji powód wniósł skargę kasacyjną, wskazując, że jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Skarżący nie wykazał, aby doszło to takiego, kwalifikowanego naruszenia prawa, zwłaszcza że zarzut obrazy art. 363 k.c. jest niezrozumiały i w żaden sposób nie przekonuje do swej trafności. Należy dostrzec, że skarżący w istocie podważa ustalenia faktyczne, a to w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]